

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

9. februar 2023*

»Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – direktiv 2014/17/EU – forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse – artikel 25, stk. 1 – førtidig indfrielse – forbrugers ret til en reduktion af de samlede kreditomkostninger, der består af renter og omkostninger i den resterende del af aftalens løbetid – artikel 4, nr. 13) – begrebet »samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten« – omkostninger, der ikke er afhængige af aftalens løbetid«

I sag C-555/21,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Oberster Gerichtshof (øverste domstol, Østrig) ved afgørelse af 19. august 2021, indgået til Domstolen den 9. september 2021, i sagen

UniCredit Bank Austria AG

mod

Verein für Konsumenteninformation,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, K. Jürimäe, og dommerne M. Safjan (refererende dommer), N. Piçarra, N. Jääskinen og M. Gavalec,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitssekretær: fuldmægtig S. Beer,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 7. juli 2022,

efter at der er afgivet indlæg af:

- UniCredit Bank Austria AG ved Rechtsanwälte M. Kellner og F. Liebel,
- Verein für Konsumenteninformation ved Rechtsanwälte A.-M. Kosesnik-Wehrle og S. Langer,

* Processprog: tysk.

- den tyske regering ved J. Möller og M. Hellmann, som befuldmægtigede,
- den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato G. Rocchitta,
- Europa-Kommissionen ved G. Goddin, B.-R. Killmann og H. Tserepa-Lacombe, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 29. september 2022, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 25, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 60, s. 34).
- 2 Denne anmodning er blevet fremsat i forbindelse med en tvist mellem UniCredit Bank Austria AG (herefter »UCBA«) og Verein für Konsumenteninformation (herefter »VKI«) vedrørende UCBA's anvendelse af et standardkontraktvilkår i sine kreditaftaler vedrørende fast ejendom, hvori det bestemmes, at forbrugeren ikke tilbagebetales de administrationsgebyrer, der er uafhængige af kredittens løbetid, såfremt vedkommende foretager førtidig indfrielse.

Retsforskrifter

EU-retten

Direktiv 2008/48/EF

- 3 Artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT 2008, L 133, s. 66) med overskriften »Definitioner« bestemmer følgende:

»I dette direktiv forstås ved:

[...]

- g) »samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten«: alle omkostninger, herunder renter, provision, afgifter, og enhver anden form for honorar, som forbrugeren skal betale i forbindelse med kreditaftalen, og som kreditgiveren har kendskab til, bortset fra notarialgebyrer; omkostninger ved accessoriske tjenesteydelser i forbindelse med kreditaftalen, navnlig forsikringspræmier, medregnes også, såfremt indgåelsen af aftalen om tjenesteydelser desuden er obligatorisk for at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de annoncerede vilkår og betingelser.

[...]«

4 Artikel 16 i direktiv 2008/48, der har overskriften »Førtidig tilbagebetaling«, bestemmer i stk. 1:

»Forbrugeren har til enhver tid ret til helt eller delvis at indfri sine forpligtelser i henhold til en kreditaftale. I sådanne tilfælde har forbrugeren ret til en reduktion af de samlede kreditomkostninger, der består af renter og omkostninger i den resterende del af aftalens løbetid.«

Direktiv 2014/17

5 15., 19., 20., 22. og 50. betragtning til direktiv 2014/17 har følgende ordlyd:

»(15) Formålet med dette direktiv er at sikre, at forbrugere, der indgår kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom, er genstand for et højt beskyttelsesniveau. [...]

[...]

(19) Af hensyn til retssikkerheden bør de EU-retlige rammer på området kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse være i overensstemmelse med og supplere andre EU-retsakter, særlig på områderne forbrugerbeskyttelse og forsigtighedstilsyn. [...]

(20) For at sikre en ensartet ramme for forbrugere på kreditområdet og mindske den administrative byrde for kreditgivere og kreditformidlere bør selve rammen i dette direktiv følge strukturen i direktiv [2008/48], hvor det er muligt [...]

[...]

(22) Samtidig er det vigtigt at tage de særlige karakteristika, der gør sig gældende for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, i betragtning, hvilket giver grundlag for en differentieret tilgang. [...]

[...]

(50) De samlede omkostninger ved forbrugerkredit bør omfatte alle de omkostninger, som forbrugeren skal betale i forbindelse med kreditaftalen, og som kreditgiver har kendskab til. Omkostningerne bør derfor omfatte renter, provisioner, afgifter, gebyrer til kreditformidlere, omkostningerne ved ejendomsvurdering med henblik på et lån med pant i fast ejendom og andre gebyrer, bortset fra notarialgebyrer, der er nødvendige for at kunne opnå kreditten, f.eks. livsforsikring, eller for at kunne få den på de oplyste betingelser, f.eks. brandforsikring. [...] De samlede omkostninger ved forbrugerkredit bør ikke omfatte de omkostninger, som forbrugeren betaler ved køb af fast ejendom eller grund, såsom tilknyttede afgifter og notaromkostninger eller tinglysningsomkostninger. [...]«

6 Direktivets artikel 1 med overskriften »Formål« fastsætter:

»Dette direktiv fastlægger en fælles ramme for visse aspekter af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om aftaler om forbrugerkredit sikret ved pant eller på anden vis i forbindelse med fast ejendom til beboelse, herunder en forpligtelse til at foretage en vurdering af kreditværdigheden inden ydelsen af kreditten som grundlag for udviklingen af effektive standarder for kreditgivning i forbindelse med fast ejendom til beboelse i medlemsstaterne, og for visse

forsigtigheds- og tilsynskrav, herunder vedrørende etablering som og tilsyn med kreditformidlere, udpegede repræsentanter og ikkekreditinstitutter.«

7 Nævnte direktivs artikel 4 med overskriften »Definitioner« bestemmer:

»I dette direktiv forstås ved:

[...]

13) »samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten«: alle omkostninger i forbindelse med kreditten, som forbrugeren skal betale, som defineret i artikel 3, litra g), i direktiv [2008/48], herunder omkostninger i forbindelse med ejendomsvurdering, hvis en sådan vurdering er nødvendig for at opnå kreditten, men ikke tinglysningsomkostninger i forbindelse med overdragelse af ejendomsretten til fast ejendom. De omfatter ikke de omkostninger, som forbrugeren skal betale i forbindelse med misligholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i kreditaftalen

[...]«

8 Samme direktivs artikel 14 med overskriften »Oplysninger forud for aftaleindgåelsen« fastsætter i stk. 1 og 2:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver og i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant giver forbrugeren de individuelle oplysninger, som er nødvendige for at kunne sammenligne de kreditter, der findes på markedet, vurdere, hvad de indebærer, og træffe en informeret beslutning om, hvorvidt han skal indgå en kreditaftale:

a) uden unødigt forsinkelse, efter at forbrugeren i overensstemmelse med artikel 20 har afgivet de nødvendige oplysninger om sine behov, sin finansielle situation og sine præferencer og

b) i god tid inden forbrugeren bindes af en kreditaftale eller et kredittilbud.

2. De i stk. 1 omhandlede individuelle oplysninger gives via [det europæiske standardiserede informationsark (ESIS)], jf. bilag II, på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium.«

9 Artikel 25 i direktiv 2014/17, der har overskriften »Førtidig indfrielse«, bestemmer i stk. 1:

»Medlemsstaterne sikrer, at forbrugeren har ret til helt eller delvis at frigøre sig fra sine forpligtelser i medfør af en kreditaftale, før aftalen udløber. I sådanne tilfælde har forbrugeren ret til en reduktion af forbrugeren samlede kreditomkostninger, der består af renter og omkostninger i den resterende del af aftalens løbetid.«

10 Direktivets artikel 41 med overskriften »Direktivets ufravigelige karakter« foreskriver:

»Medlemsstaterne sikrer, at:

[...]

b) de foranstaltninger, som de vedtager til gennemførelse af dette direktiv, ikke kan omgås på en måde, som kan medføre, at forbrugerne mister den beskyttelse, som dette direktiv giver, som følge af den måde, aftalerne udformes på, navnlig ved at lade de kreditaftaler, der falder ind under dette direktivs anvendelsesområde, indgå i kreditaftaler, hvis art eller formål kunne gøre det muligt at undgå anvendelsen af disse foranstaltninger.«

Østrigsk ret

- 11 § 20 i Bundesgesetz über Hypothekar- und Immobilienkreditverträge und sonstige Kreditierungen zu Gunsten von Verbrauchern (forbundslov om realkreditaftaler, kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom og andre lån til forbrugerne) af 26. november 2015 (BGBl. I, 135/2015), i sin gældende udgave indtil den 31. december 2020 (BGBl. I, 93/2017), med overskriften »Førtidig indfrielse« bestemte følgende i stk. 1:

»Kredittageren har ret til helt eller delvis at indfri kreditbeløbet før udløbet af den aftalte løbetid, idet denne ret kan udøves på ethvert tidspunkt. En førtidig indfrielse af hele kreditbeløbet inklusive renter gælder som en opsigelse af kreditaftalen. De renter, som kredittageren skal betale, nedsættes ved en førtidig indfrielse af kreditten svarende til det herved reducerede udestående og eventuelt svarende til den herved forkortede aftalevarighed; løbetidsafhængige omkostninger nedsættes forholdsmæssigt.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

- 12 VKI, der er en forening til varetagelse af forbrugerinteresser, anlagde søgsmål ved de civile østrigske retsinstanser med påstand om, at UCBA, der er et kreditinstitut, blev pålagt at ophøre med at anvende et standardkontraktvilkår i forbindelse med indgåelsen af aftaler om lån mod sikkerhed i fast ejendom omfattet af direktiv 2014/17. I henhold til dette kontraktvilkår nedsættes renter og løbetidsafhængige omkostninger forholdsmæssigt i tilfælde af forbrugerens førtidige indfrielse af lånet, mens »de løbetidsuafhængige administrationsgebyrer ikke – heller ikke forholdsmæssigt – tilbagebetales«.
- 13 VKI gjorde gældende, at et sådant kontraktvilkår er uforeneligt med artikel 25, stk. 1, i direktiv 2014/17, som foreskriver forbrugerens ret til en reduktion af de samlede kreditomkostninger i tilfælde af førtidig indfrielse af kreditten. VKI henviste i denne forbindelse til dom af 11. september 2019, Lexitor (C-383/18, EU:C:2019:702), hvorved Domstolen fastslog, at artikel 16, stk. 1, i direktiv 2008/48, som fastsætter en sådan ret vedrørende forbrugerkreditaftaler, skal fortolkes således, at denne ret omfatter alle de omkostninger, som pålægges forbrugeren.
- 14 Retten i første instans frifandt sagsøgte i VKI's søgsmål med den begrundelse, at direktiv 2014/17 fastlægger en anden ordning end den i direktiv 2008/48 omhandlede. Disse to direktiver er forskellige, navnlig for så vidt angår begrebet »samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten«, som nedsættes i tilfælde af førtidig indfrielse.
- 15 Appeldomstolen ændrede denne dom, idet den fastslog, at artikel 16, stk. 1, i direktiv 2008/48 og artikel 25, stk. 1, i direktiv 2014/17 skulle fortolkes ensartet, eftersom deres affattelse var næsten identisk. Henset til dom af 11. september 2019, Lexitor (C-383/18, EU:C:2019:702), kunne det ikke udledes af direktiv 2014/17, at de gebyrer, der ikke var afhængige af låneaftalens løbetid, ikke skulle tilbagebetales forholdsmæssigt.

- 16 I forbindelse med en kassationsappel iværksat af UCBA har den forelæggende ret, Oberster Gerichtshof (øverste domstol, Østrig), vurderet, at det ikke er åbenbart, at appeldomstolens tilgang finder anvendelse.
- 17 Den forelæggende ret har anført, at det er muligt at finde, at artikel 25, stk. 1, i direktiv 2014/17 skal fortolkes på samme måde som artikel 16, stk. 1, i direktiv 2008/48, eftersom de to bestemmelser har en næsten identisk ordlyd og et fælles formål om at sikre et høj forbrugerbeskyttelse.
- 18 De forbrugerkreditaftaler, der er reguleret af direktiv 2008/48, har imidlertid betydelige forskelle i forhold til de aftaler om lån mod sikkerhed i fast ejendom eller låneaftaler vedrørende fast ejendom, som er reguleret af direktiv 2014/17, idet de sidstnævnte generelt indebærer mange gebyrer, der ikke er afhængige af aftalens løbetid, hvis størrelse kreditinstituttet reelt ikke fastsætter. Den forelæggende ret har i denne henseende bl.a. nævnt omkostningerne til vurdering af den faste ejendom, bekræftelse af underskriften med henblik på tinglysning af panteretten i ejendomsregistret, ansøgning om prioritetsforbehold med henblik på afståelse eller pantsætning og registrering af ansøgningen om tinglysning af panteretten i ejendomsregistret.
- 19 Hvad angår de omkostninger, som er uafhængige af løbetiden af en aftale inden for rammerne af direktiv 2014/17, har långiver endvidere ikke nogen videre kontraktlig skønsmargen med henblik på at omkvalificere sådanne omkostninger som løbetidsuafhængige omkostninger. I denne henseende efterprøver de østrigske retsinstanser, om nødvendigt ved en omkvalificering, om visse omkostninger, som forbrugeren er blevet pålagt, svarer til et vederlag for den midlertidige anvendelse af beløbet, eller om de tilsigter at kompensere långivers ydelse uafhængigt af aftalens løbetid.
- 20 På denne baggrund har Oberster Gerichtshof (øverste domstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »Skal artikel 25, stk. 1, i [direktiv 2014/17] fortolkes således, at [denne bestemmelse] er til hinder for en national lovgivning, der i en situation, hvor kredittageren udøver sin ret til helt eller delvis at indfri kreditbeløbet før udløbet af den aftalte periode, bestemmer, at de renter, som kredittageren skal betale, og de omkostninger, som afhænger af løbetiden, nedsættes forholdsmæssigt, mens der ikke gælder en tilsvarende regel for de løbetidsuafhængige omkostninger?«

Om det præjudicielle spørgsmål

- 21 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 25, stk. 1, i direktiv 2014/17 skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning, hvorved det bestemmes, at forbrugeren ret til en reduktion af de samlede kreditomkostninger i tilfælde af førtidig indfrielse af kreditten kun omfatter de renter og omkostninger, der er afhængige af kredittens løbetid.
- 22 Det følger af denne bestemmelse, at medlemsstaterne skal sikre, at forbrugeren har ret til helt eller delvist at frigøre sig fra sine forpligtelser i medfør af en kreditaftale, før aftalen udløber. I dette tilfælde har forbrugeren ret til en reduktion af de samlede kreditomkostninger, der består af renter og omkostninger i den resterende del af aftalens løbetid.

- 23 Hvad for det første angår de omkostninger, der kan henhøre under »forbrugerens samlede kreditomkostninger«, har EU-lovgiver valgt en vid definition af dette begreb.
- 24 Det følger nemlig af artikel 4, nr. 13), i direktiv 2014/17, sammenholdt med artikel 3, litra g), i direktiv 2008/48, at begrebet »forbrugerens samlede kreditomkostninger« i den førstnævnte bestemmelses forstand omfatter alle de omkostninger, som forbrugeren skal betale i forbindelse med kreditaftalen, og som kreditgiver kender. De eneste omkostninger, der er udtrykkeligt udelukket herfra, som det bekræftes i 50. betragtning til direktiv 2014/17, er notaromkostninger, tinglysningsomkostninger i forbindelse med overdragelse af ejendomsretten til fast ejendom, såsom omkostninger til registrering i ejendomsregistret og tilknyttede afgifter, samt de omkostninger, som forbrugeren skal betale i tilfælde af misligholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i kreditaftalen.
- 25 Det påhviler følgelig den forelæggende ret at efterprøve, om de typer omkostninger, som den har omtalt, og som er nævnt i denne doms præmis 18, henhører under de omkostninger, som forbrugeren skal betale i forbindelse med kreditaftalen, og som kreditgiver kender, bl.a. i medfør af de tilfælde, der udtrykkeligt fremgår af artikel 4, nr. 13), i direktiv 2014/17 og artikel 3, litra g), i direktiv 2008/48, og om disse omkostninger eventuelt henhører under de undtagelser, der er gengivet i den foregående præmis, navnlig notaromkostninger.
- 26 Hvad for det andet angår rækkevidden af begrebet »forbrugerens samlede kreditomkostninger«, som er omhandlet i artikel 25, stk. 1, i direktiv 2014/17, har Domstolen allerede, i præmis 24 og 25 i dom af 11. september 2019 (Lexitor, C-383/18, EU:C:2019:702), med hensyn til artikel 16, stk. 1, i direktiv 2008/48, fastslået, at hverken henvisningen til »den resterende del af aftalens løbetid« i denne bestemmelse eller en sammenlignende undersøgelse af de forskellige sprogversioner af nævnte bestemmelse gør det muligt at fastlægge den nøjagtige rækkevidde af den reduktion, der foreskrives i bestemmelsen. I den nævnte doms præmis 26 udledte Domstolen heraf, at der i medfør af dens faste praksis ved fortolkningen af denne bestemmelse ikke blot skulle tages hensyn til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgik, og til de mål, der forfulgtes med den lovgivning, som den udgjorde en del af.
- 27 Artikel 25, stk. 1, i direktiv 2014/17 har næsten samme ordlyd som artikel 16, stk. 1, i direktiv 2008/48, hvorfor det skal fastslås, at ordlyden af førstnævnte bestemmelse ikke i sig selv gør det muligt at fastlægge den nøjagtige rækkevidde af den reduktion, der foreskrives i bestemmelsen. Bestemmelsen skal følgelig fortolkes i lyset af den sammenhæng, hvori den indgår, og henset til de mål, der forfølges med den lovgivning, som den udgør en del af.
- 28 Som det fremgår af 19. og 20. betragtning til direktiv 2014/17 skal det af hensyn til retssikkerheden sikres, at direktivet er i overensstemmelse med og supplerer andre retsakter, der vedtages på området for forbrugerbeskyttelse. Det fremgår dog af 22. betragtning til dette direktiv, at det samtidig er vigtigt at tage de særlige karakteristika, der gør sig gældende for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, i betragtning, hvilket giver grundlag for en differentieret tilgang.
- 29 Det skal endvidere bemærkes, at det fremgår af artikel 1 i direktiv 2014/17, sammenholdt med 15. betragtning hertil, at dette direktiv fastlægger en fælles ramme for visse aspekter af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om aftaler om forbrugerkredit sikret ved pant eller på anden vis i forbindelse med fast ejendom til beboelse med henblik på at sikre, at disse sidstnævnte er genstand for et højt beskyttelsesniveau (jf. i denne retning dom af 15.10.2020, Association française des usagers de banques, C-778/18, EU:C:2020:831, præmis 34).

- 30 Det skal fastslås, således som generaladvokaten i det væsentlige har fremhævet i punkt 69 i forslaget til afgørelse, at den ret til reduktion, der er fastsat i artikel 25, stk. 1, i direktiv 2014/17, ikke har til formål at bringe forbrugeren i den situation, som vedkommende ville have befundet sig i, såfremt kreditaftalen var blevet indgået med en kortere løbetid, for et mindre beløb eller, mere generelt, på andre vilkår. Den har derimod til formål at tilpasse denne aftale efter omstændighederne ved den førtidige indfrielse.
- 31 På denne baggrund kan denne ret ikke omfatte omkostninger, som uafhængigt af aftalens løbetid pålægges forbrugeren til fordel for enten långiver eller tredjemand for ydelser, som allerede er gennemført i fuldt omfang på tidspunktet for den førtidige indfrielse.
- 32 Det er rigtigt, at Domstolen med hensyn til den sammenhæng, hvori direktiv 2008/48 indgår, har fastslået, at effektiviteten af forbrugers ret til en reduktion af de samlede kreditomkostninger ville blive undergravet, hvis reduktionen kunne begrænses til en hensyntagen til alene de omkostninger, der af kreditgiveren beskrives som værende afhængige af aftalens løbetid, da omkostninger og fordelingen heraf fastsættes ensidigt af banken, og opkrævning af omkostninger kan indeholde en vis profitmargin. En begrænsning af en reduktion af de samlede kreditomkostninger til alene de omkostninger, som udtrykkeligt er forbundet med aftalens løbetid, ville desuden indebære en risiko for, at forbrugeren pålægges højere engangsomkostninger på tidspunktet for kreditaftalens indgåelse, eftersom en kreditgiver kunne være fristet til at minimere de omkostninger, der er afhængige af aftalens løbetid (jf. i denne retning dom af 11.9.2019, Lexitor, C-383/18, EU:C:2019:702, præmis 31 og 32).
- 33 I denne henseende har Domstolen fremhævet, at inden for rammerne af nævnte direktiv gør kreditinstitutternes råderum i forbindelse med fakturering og deres interne organisering det i praksis yderst vanskeligt for en forbruger eller en domstol at fastlægge de omkostninger, som objektivt set er forbundet med aftalens løbetid (jf. i denne retning dom af 11.9.2019, Lexitor, C-383/18, EU:C:2019:702, præmis 33).
- 34 Det skal i denne forbindelse imidlertid bemærkes, at det følger af artikel 14, stk. 1 og 2, i direktiv 2014/17, at långiveren eller i givet fald kreditformidleren eller dennes udpegede repræsentant har pligt til at give forbrugeren oplysninger forud for aftaleindgåelsen ved ESIS, der fremgår af bilag II til dette direktiv. I henhold til dette ark skal de omkostninger, som forbrugeren skal betale, fordeles efter, om der er tale om engangsomkostninger eller ej.
- 35 En sådan normaliseret fordeling af de omkostninger, som forbrugeren skal betale, gør kreditinstitutternes råderum i forbindelse med fakturering og deres interne organisering betydeligt mindre og giver såvel forbrugeren som den nationale retsinstans mulighed for at kontrollere, om en type omkostninger objektivt set er forbundet med aftalens løbetid.
- 36 Dermed kan den risiko for långiverens ulovlige adfærd, som er anført i den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 32 og 33, ikke begrunde, at løbetidsuafhængige omkostninger er omfattet af den ret til reduktion af de samlede kreditomkostninger, som er fastsat i artikel 25, stk. 1, i direktiv 2014/17.
- 37 Det skal herom imidlertid bemærkes, at artikel 41, litra b), i direktiv 2014/17 for at sikre den beskyttelse, som forbrugerne har krav på i medfør af dette direktiv, pålægger medlemsstaterne at sikre, at de foranstaltninger, som de vedtager til gennemførelse af dette direktiv, ikke kan omgås på en måde, som kan medføre, at forbrugerne mister den beskyttelse, som dette direktiv giver, som følge af den måde, aftalerne udformes på.

- 38 For at sikre denne beskyttelse påhviler det de nationale retsinstanser at sikre, at de omkostninger, som forbrugerne skal betale uafhængigt af kreditaftalens løbetid, ikke objektivt set udgør et vederlag til långiver for den midlertidige anvendelse af det beløb, der var genstand for aftalen, eller for de ydelser, som på tidspunktet for den førtidige indfrielse fortsat skulle leveres til forbrugeren. Långiver skal i denne henseende godtgøre, om de pågældende omkostninger var engangsomkostninger eller ej.
- 39 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 25, stk. 1, i direktiv 2014/17 skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke er til hinder for en national lovgivning, hvorved det bestemmes, at forbrugerens ret til en reduktion af de samlede kreditomkostninger i tilfælde af førtidig indfrielse af kreditten kun omfatter de renter og omkostninger, der er afhængige af kredittens løbetid.

Sagsomkostninger

- 40 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

Artikel 25, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010

skal fortolkes således, at

denne bestemmelse ikke er til hinder for en national lovgivning, hvorved det bestemmes, at forbrugerens ret til en reduktion af de samlede kreditomkostninger i tilfælde af førtidig indfrielse af kreditten kun omfatter de renter og omkostninger, der er afhængige af kredittens løbetid.

Underskrifter